

Fires de tardor, natura exhibida o les vergonyes a l'aire

Any rere any, ens toca observar les mateixes escenes: aucells silvestres com tords i tudons, exhibits dins una gran gàbia cohabitant amb perdis, guàtleres, tórteres turques, faisans i collverds, espècies també cinegètiques però procedents de la cria en captivitat.

Els seus posadors artificials són alzines mutilades i "engabiades" dins cossiols de plàstic negre amb anses i arboceres i mates sembrades a cossiols semi-enterrats, "empeltats" dins arena simulant l'habitat natural. En bon mallorquí es diu que això hi "caga faves" a dins d'un poble i és mostra del mal gust d'un grup de persones que vol fer creure que això és una representació de la Natura.

La gent que aprofita els diumenges per a firar es troba amb aquest espectacle de dubtós gust i quan els pares s'aturen amb els infants davant aquesta gàbia, es poden sentir exclamacions d'admiració i és fàcil sentir allò de "papà, jo en vull un d'aquests !".

Les societats de caçadors es dediquen a fer aquests tipus d'exhibicions, retenint espècies cinegètiques silvestres i a vegades també espècies no cinegètiques, en aquest cas contrariant la normativa de protecció (Llei 42/2007 de 13 de desembre, del Patrimoni natural i de la Biodiversitat). Aquesta llei prohibeix la captura i tinença en viu d'animals silvestres no cinegètics.

A la proppassada fira de Pollença l'espectacle era deplorable: dins d'una gàbia d'uns 12 metres per 6 d'ample, s'amuntegaven dos faisans, mitja dotzena de perdis, dos tudons, sis o set tórteres turques, una vintena de coloms, una dotzena de guàtleres,... tot imitant l'habitat natural (amb fonteta inclosa) on els seus congèneres viuen a l'ample. Es donava el cas que un dels dos tords presents a la gàbia, davant la gran afluència de gent, havia anat estressant-se i pegant de banda a banda de la gàbia fins a espanyar-se una de les ales i es desplaçava esquivant guàtleres i perdis fent patètics botets d'aucell fotut. Tot i això, encara era d'agrair que les parets de la gàbia estiguessin cobertes de malla plàstica elàstica. Els faisans apareixien ridículament enfilats a unes mèlies que havien quedat engolides per la mastodòntica gàbia i es pegaven colzades amb els coloms i tórteres. Un tudó esquiava aprofitava l'espessor de la mèlia per fugir del "barullo" humà.

Aquesta és l'Educació Ambiental que volem pels nostres fills?: col·lectius de caçadors que fan demostració que poden mantenir les peces de caça baix control. I després, encara es senten comentaris de que són els caçadors els primers agents mediambientals o gestors de la natura.

El cas de la gàbia muntada per la Societat de Caçadors de Pollença no és un cas aïllat i es sol repetir a altres

fires. Gran quantitat de petits futurs adults veuran aquesta horrorosa exposició a alguna altra fira, un diumenge, de la mà d'un dels pares hi quedarà fixada a la seva retina una mala lliçó: la natura s'ha de controlar, engabiar, estabular i quan es troba al camp, "perdigonar".

A Pollença, com a altres pobles d'arreu de Mallorca, l'exhibició d'animals de ploma es repeteix any rera any i es veu que l'afany exhibicionista de la societat de caçadors pesa més que el sentit comú, l'ètica ambiental o el control de les autoritats amb competències en la matèria.

Darrerament també s'ha posat de moda l'exhibició de rapinyaires i altres aucells de presa com ara mussols i òlibes. Aquests animals són animals

"troquelats" i usats per dur a terme caça de cetreria (encara que ens resulta una mica difícil imaginar-nos a un cetrer caçant de nit ratolins amb una òliba o un mussol). La posició d'aquests animalons sobre pilonets de fusta, i amb els peus fermats amb corretjins de pell entristeix i estreny el cor dels que disfrutem dels ciclejos d'aquestes espècies "al natural"

Els rapinyaires, potser per la seva ànima de superpredadors alats i poderosos, creen admiració allà on van i, una vegada més, s'alenten les ganes de la joveneta de poder tenir un d'aquests magnífics i emplomallats animals en propietat. Això duu a vegades a l'espoli de nius o al comerç poc clar d'aquests animals. Però això ja són altres herbes...

Mèrlera (*Turdus merula*) en captivitat. Foto: N. Negre